

frem. En Mand kan saaledes efter det nye Forslag gifte sig med sin uægte Stifdatter. Jeg har set et Eksempel paa, at en Mand, som havde samlevet med en Enke, der havde en Datter, og som med denne Enke fik en Søn, senere forlovede sig med Enkens Datter. De kom derved, bortset fra det ganske usømmelige og umoralske, i et ganske mærkværdigt Familieforhold. Jeg vilde foretrække, at vi beholder den Regel, vi nu har i Loven, at ogsaa det uægte Svogerskab er Ægteskabshindring:

Lovforslaget falder i 4 store Afsnit: Ægteskabets Indgaaelse, Ægteskabets Opløsning, Forældremyndigheden og Formueforholdet. Forslaget er holdt saa nogenlunde opad Kommissionsbetænkningen, naar undtages det første Spørgsmaal, nemlig om Ægteskabets Indgaaelse. Hvad angaar Forslaget om at indføre den tvungne borgerlige Vielse, som man vel nok med mere Føje maatte kalde den tvungne borgerlige Ægteforening og ikke Vielse, skal jeg paa mit Partis Vegne udtale, at vi er absolutte Modstandere af at faa indført den tvungne borgerlige Ægteforening. Som konservativt Parti ønsker vi at respektere den personlige Frihed ogsaa paa dette Omraade. Vi stiller os her paa Kommissionsbetænkningens Standpunkt og ønsker, at Folk selv skal kunne bestemme, om de vil borgerligt ægteforenes eller kirkelig vies. Den kirkelige Vielse har hos os aarhundredgammel Hævd. Det er for mange Mennesker en Følelsessag af største Betydning, og vi ønsker at respektere denne Følelse. Den højtærede Justitsminister fremhævede i sin Forelæggelsestale, at han forudsaa, at de fleste, hvis vi fik den af Kommissionen foreslaede valgfrie Ordning, vilde foretrække den kirkelige Vielse. Om saa var, ser jeg ikke noget som helst mærkeligt deri og ser ikke, hvad Skade det kunde gøre; jeg ser deri kun en yderligere Tilskyndelse til at vælge den valgfrie Ordning. Ellers lægger man jo et Baand paa Mørtallet af Befolkningen, og det kan dog neppe være Formaalet for en frisindet Regering. Ydermere paapegede den højtærede Justitsminister i sin Forelæggelsestale Enheden i Norden, navnlig paa Familierettens Omraade, og jeg kan ikke se, hvorfor vi nu skulde bryde Enheden her hos os paa et saa væsentligt Punkt, som

Spørgsmaalet om Ægteskabets Indgaaelse er; det skulde da være, at særlige Hensyn gjorde sig gældende og animerede til at bryde Enheden, men det fremgaar hverken af Bemærkningerne til Lovforslaget eller af Forelæggelsestalen. I Tyskland og i Frankrig er man gaaet til den tvungne borgerlige Ægteforening, men det er, fordi man har erkendt, at der raader saa store Divergenser indenfor Kirken i disse Lande, at det maa anses for ønskeligt at have en ensartet Ægteforening. Det kan jo ikke anføres til Fordel for det foreliggende Forslag, at der hersker divergerende Anskuelser indenfor vor Kirke i samme Omfang som i Tyskland og i Frankrig. — Derimod kan vi godt gaa med til, at Beviserne forelægges for Øvrigheden, saa at denne kan se, om de tilstrækkelige Beviser er til Stede.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Vielsesbrev er der sket en Del Forandring. Det er det nu populært benævnte Kongebrev, som man søger ikke just af afskaffe, men i hvert Tilfælde at indskrænke til de Tilfælde, hvor ganske særlige Grunde taler derfor. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man er gaaet til det, da der mig bekendt ikke er sket nogen Skade ved Meddelelsen af Kongebrev.

Den gejstlige Mægling kunde mit Parti og jeg ønske at bibeholde i Tilfælde af Separation og Skilsmisse. Den er nu, som jeg ser af Motiverne til Lovforslaget, blevet strøget, idet det er fundet mest stemmende med Ægteskabets borgerlige Karakter at henlægge Mæglingen til en verdslig Myndighed. Jeg kunde tænke mig, at man, saafremt vi faar den tvungne borgerlige Ægteforening indført, bibeholdt den gejstlige Mægling i de Tilfælde, hvor Parterne efter denne har ladet sig kirkeligt vie, men i Tilfælde af, at vi faar det, som vi ønsker den fakultative Ordning, kan jeg ikke se, hvorfor vi ikke skulde kunne bibeholde den gejstlige Mægling. Den har dog mange Steder her i Landet gjort sin Nytte, og derfor synes jeg ikke, vi skulde vrage den.

Gaar vi derefter over til Reglerne for Ægteskabets Opløsning, til Separation og Skilsmisse, finder vi ogsaa her nogle nye Principper indført. I det store og hele er Aarsagerne dog de samme som i gældende Praksis, men Fristerne er afkortede en Del, f. Eks. for Bortbeholdelse og Rømming. Der